

Jubileumi közügy-irat

Kacagott a szeme, megnedvesített szája csillogott az izgalomtól. Nehéz volt elhinnie, hogy ő, a másfélszer diplomázott, erősen időhiányos, gyermekeit emeleti lakásban nevelő édesanya, megkapta. Pedig a papíron ott állt feketén-fehéren. Mintha, a Hivatal érte fogott volna össze egy emberként, hogy megkapta, pontosan tíz év után, megkapta! Most döbbsent rá, hogy mi okozta eddig a régóta érzett űrt lelkében, melyre eddig a választ csak a családállítási foglalkozásokon való aktív részvételével és a folyamatos önismereti tréningek sorozatával kereste. Az ebéd utáni meetingek közben, a sokasodó továbbképzéseken döbbsent rá, hogy átjárja valami beazonosíthatatlan eredetű hiányérzet. Ezzel kapcsolatosan a lelkében felmerült kérdéseit egy határozottan és hangosan kimondott „talán”-nal, vagy az „az is egy lehetőség” megjegyzésekkel altatta el.

Hirtelen nem is tudta, hogy kinek újságolja el tíz éves jubileumán a nagy hírt! Ismerősei nem értenék meg, sohasem dolgoztak irodában, főleg nem a közjó érdekében. mindig csak saját szekerüket hajtották vállalkozóként. Ki érthetné meg, hogy az évek óta várt lehetetlennek tűnő szélmalomharcát végre tíz év után siker koronázza? Hova forduljon? Kinek öntse ki boldog lelkét ebben a rohanó, elidegenedett világban? A multik világából érkező kolléganő rátartiságát nem kedvelte, az a pár kolléga, akikkel néha beszélgetni szokott egy cigi mellett, szabadságon voltak. Így végül, egymaga ízlelgette a hírt, újra és újra elolvasva az újonnan beszerzett közokirat-kezelőhöz való jogosultságot bizonyító levelet. Pont tíz csodálatos éve óta dolgozott a Hivatalban és szíven ütötte az öröm, hogy ilyen régvárt ajándékkal tisztelik meg munkását.

Mint bumeráng, vágta fejbe a felismerés, hogy a közügy-iratainak sorsa, ettől kezdve az ő kezében fog összefutni! Az iratkezelő hosszú, angol elnevezése is már azt sugallta, hogy aki ezt használhatja, az a beavatottak közé tartozik, fontos építőköve a Hivatalnak. A levélen feltüntették, vastagon szedve a sok nagybetűből, kisbetűből és különleges karakterek meghatározott sorrendjéből álló titkos kódját, amivel majd használhatja a rendszert. Igen bonyolult volt, nehezen megjegyezhető. Hosszasan ismételte, mozgott közben a szája, ahogy formálta a karaktereket, egy oxigénért görcsösen tátogó hal benyomását keltve. Azt nem közölte pontosan a levél, hogy mikortól él a jogosultága, mikor veheti birtokba az új szoftvert, mikor lesz tanfolyam ezzel kapcsolatban, de egy percet sem akart feleslegesen várakozni. Az egésztől

olyan professzionálisnak, lendületesnek és modernnek érezte magát! Végre, még nagyobb rendet tehet az ügyiratok között, hivatkozhat, csatolhat, összefűzhet.

Konzisztenciáné Spontán Hedvig (aki hozzájárul, hogy neve írásban megjelenjen szigorúan rövidítés formájában) szerette a rendet! Házasságát alapjaiban rengették meg a gombóc formájában elhagyott, lestrapált zoknik, a síkfelületeken felejtett, főtt étel maradványokat már csak nyomokban tartalmazó tányérok.

Így nem meglepő, hogy Hivatalában is megkövetelte közvetlen munkatársaitól a szabályok és az utasítások pontos betartását.

Úgy érezte, eljött végre az ő ideje, képes lesz még nagyobb rendet tenni hön szeretett Hivatalában a közügyiratok között. Akinek kalapácsot adnak a kezébe, attól kezdve mindent szögnek lát. Így történt ez a mi esetünkben is a szorgalmas, köz szolgálatában álló Főhősünkkel, aki immár jubilálva a tizedik évét töltötte ebben a munkakörben. Lelkes volt és mámoros ettől az érzéstől! A mosdóba menet, kézmosás közben megállapította, hogy arcát kisimította a remény, és a boldogság pírjától csak pár évvel nézhet már ki többnek, mint amennyi valójában. Munkáját mindig komolyan vette, elhivatottan védte a Hivatal érdekeit, elégedetté tette a közjóért való munkálkodás. Hitt benne, és vallotta, hogy az egyén érdekein túl mutat a társadalom érdeke, amit együtt, közös erővel érdemes szolgálni, hogy a legkisebb hozzájárulás is nagy dolgokat eredményezhet.

Fejest ugrott a rendszerbe, mely segíteni fogja ezek után áttekintenie a kezén, szemén, esetlegesen egyéb testrészein átfutott közügy-iratokat. Nem volt képes türtőztetni magát, egyre vérmesebben kezdte tanulmányozni a kapott leírást az új számítógépes iratkezelő programról, mindent tudni akart a legapróbb részletekig. Nem tudott elszakadni az alkalmazás által kínált lehetőségektől, szórakoztatta, elkápráztatta a benne rejlő sokszínűség. Reggel a nap fénypontjának számított a számítógép gombjának finom megnyomása, és a monitor lassú, vibráló, életre kelése. Külön aktakezelési szabályzatot szerkesztett, különböző szempontok alapján csoportosíthatóvá tette a beérkező iratokat, valamint felfedezte a digitális aláírás csodálatos felhasználási lehetőségét a rendszerben. Fájlalta, hogy utódai nem mutatnak igazán kiemelkedő érdeklődést elhatalmasodó szenvedélye iránt, de ezt is betudta a kamaszkor többi ellenállhatatlan szépsége közé.

Elkezdte saját életét is a közügyiratok digitális, nyilvántartása alapján átalakítani, és milyen jól tette! Végre valahára, teljes egésznek érezte magát! Most előntötte a tenni vágyás mindent elsöprő ereje! Napi szinten iktatott már otthon is, az irattípus és az ügykör pontos

megnevezésével. Átadandóba tette emlékiratait gyermekei számára, amit feltétlenül tudniuk kell a múltjukról a jövőjükhöz. Élvezte, hogy ilyen irányításra tett szert az iratok felett! Véleményezett, ahol csak tudott, kreatívan eseti feladatokat látott el, ahányszor módja nyílt rá. Az összes közügy-iratot megvédheti a feledéstől, minden rögzítésre kerülhet ebben az okos, digitális hálózatban. Aktázta a teendőit, amiket később mappákba rendezve, alszámokkal látott el, hangulata szerinti megnevezésekkel illetett, eltérő iktatókönyvekbe sorolva. Az iratokhoz tematikusan feladatokat rendelt, kimutatásokat csatolt, különböző kapcsolati hálókat hozott létre, hogy kik nyerhetnek bepillantást a „lássák még” izgalmas nevű funkcióval.

Szakértője lett a rendszerek rendszerének, a közügy-iratok őrévé változott. Kivirult, átváltozott, hétfő reggeleken még rúzsosni is elkezdte magát. A saját részre szánt, napi feljegyzései, (magukba foglalva aktuális feladatait), határidős utasításai, az étkezéstől kezdve a nagymosás lebonyolításáig átfogóan, életének egyéb területeire kiterjedően, alapvetően kezdték elmaradhatatlanul beszőni életét.

Mily csodálatosak is lettek ezek a munkában töltött órák! Megvilágosodott, tisztán látszott a felismerés, hogy amit a közjóért akart önzetlenül tenni, az mily módon hatott vissza reá. Konzisztenciáné Spontán Hedvig (aki hozzájárul, hogy neve írásban megjelenjen rövidítés formájában) ezáltal a boldogság sárga köves útjára léphetett. Megtanulta, tudatosan megszerezni, irányítani és nyomon követni létezésének változó aspektusait, fejlődésén keresztül megvalósíthatta kormányhivatalnoki és magánemberi énjét.

Oly mélységében adta át magát az iktatórendszer varázsának, hogy már csak egy-egy viharos, áramkimaradással kísért nap után volt képes teljesen kikapcsolódni. Egy, valaha örömmel várt esemény vetett csupán árnyékot boldogságára, és ez, a hamarosan bekövetkező nyugdíjazása volt.

Biztosan tudván azt, hogy jövőbeni életének lehetséges irányait sikerült biztos alapokra fektetnie, díszkeretbe foglaltatta, az utoljára beiktatott, örökös hozzáférési engedélyét az iktatórendszerhez.